04/03/2020

Ο Επικήδειος Λόγος εις τον Πρώην Πειραιώς

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ κυρόν ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΝ, κατά την Εξόδιο Ακολουθία της 3ης Μαρτίου 2020, τον οποίον μπορείτε να διαβάσετε αναλυτικά παρακάτω:

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, Σεπτὲ καὶ Μεγάτιμε Προκαθήμενε τῆς καθ' Ἑλλάδα Ἁγιωτάτης Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Τιμιωτάτη καὶ πολυσέβαστος Χορεία τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων, Θεόλεκτε τῶν Πρεσβυτέρων καὶ τῶν Διακόνων καὶ τῶν Μοναχῶν τῆς Θεοσώστου ταύτης Μητροπόλεως Σύλλογε, Ἐξοχώτατοι Κύριοι Ὑπουργοί, καὶ Ἐντιμότατοι καί Ἐνδοξώτατοι Ἐκπρόσωποι τῆς τε Πολιτικῆς, Δημοτικῆς καὶ τῆς Στρατιωτικῆς Ἡγεσίας τῆς Πόλεως ταύτης, φιλόχριστε καὶ πενθηφόρε Λαὲ τοῦ Κυρίου.

«Καὶ ὅτε φθάσομεν τὴν ἀγάπην, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ἡ ὁδὸς ἡμῶν ἐτελειώθη καὶ διέβημεν πρὸς τὴν νῆσον, τὴν ἐκεῖθεν τοῦ κόσμου οὖσαν· ὅπου ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα» (Ἀββὰς Ἰσαάκ, Λόγος ΟΒ΄), διδάσκει ὁ τῆς νήψεως ὑφηγητής Ἀββᾶς Ἰσαάκ ὁ Σῦρος.

Αὐτοὺς τοὺς λόγους εὑρίσκω διὰ νὰ τονίσω τὴν ἀρετὴν τοῦ προκειμένου νεκροῦ ἀνδρός, τοῦ Μητροπολίτου πρ. Πειραιῶς κυροῦ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ καὶ αὐτὸ τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς του εἶναι ποὺ μεταβάλλει αὐτὴν τὴν πένθιμον καὶ πικρὰν ὥραν εἰς ὥραν δοξολογίας καὶ χαρᾶς.

Χαίρομεν πνευματικῶς διότι ἐγνωρίσαμεν τὴν πίστιν αὐτοῦ. Ἔχομεν, μᾶς ἀναφωνεῖ καὶ νῦν, ὅτε ἡμεῖς θρηνοῦντες περιβάλλομεν τὸ ἄπνουν καὶ ἄφωνον σῶμα του, «πίστιν δι’ ἀγάπης ἐνεργούμενην» (Γαλ. 5, 6). Ὅλα τὰ πνευματικά του τέκνα, χαίρομεν σήμερον πνευματικῶς ἐν τῇ ἐνδόξῳ κοιμήσει του. Προσετέθη τοῖς οἰκείοις τῆς πίστεως. Ἡ ἐσωτερικὴ διάρθρωσις τοῦ εἶναι του, ἦτο αὐτὴ τοῦ Θεοῦ. Ἦτο ὁλόκληρος «κατ’ εἰκόνα» τοῦ Κτίσαντος. Δὲν ἐπίστευεν μόνον ὁ ἔνθεος. Εὕρισκε τὸν Θεὸν ἐντός του περιπατοῦντα. Ὄχι βεβαίως σὰν εἴδωλον, ποὺ φαίνεται ἀπὸ τὴν λογικὴ τοῦ παρόντος αἰῶνος καὶ τὰ καταργούμενα κριτήρια, ἀλλὰ ὡς εἰκόνα ποῦ συλλαμβάνεται καὶ θεωρεῖται καθολικὰ μέσα στὴ θυσία τῆς Ἀγάπης. «Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται -λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης- καὶ συνεχίζει ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη ἐν ἡμῖν ἐστί» (Α΄ Ἰω. 4, 12). «Καὶ ὅτε φθάσομεν τὴν ἀγάπην ἐφθάσαμεν εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ἡ ὁδὸς ἡμῶν ἐτελειώθη καὶ διέβημεν πρὸς τὴν νῆσον, τὴν ἐκεῖθεν τοῦ κόσμου οὖσαν· ὅπου ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα», ἐπαναλαμβάνει ὁ θεῖος μυστολέκτης Ἀββᾶς Ἰσσάκ ὁ Σῦρος. Οὕτως ἔζη ὁ πολιὸς Ἱεράρχης ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ, ὁ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Πατήρ, ὁ ἀπερχόμενος τῶν ἐνθάδε καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς μεθιστάμενος. Εὐεργέτης τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως ρηξικέλευθος καὶ πρωτοπόρος μὲ τὴν ἀνίδρυσι τοῦ πρώτου Ραδιοφωνικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἄμβωνος, τοῦ πρωτοποριακοῦ Περιοδικοῦ «Πειραϊκὴ Ἐκκλησία», τῶν πολυδύναμων Πνευματικῶν Κέντρων, τῶν ὑπεροχικῶν Ἐκπαιδευτηρίων τῆς Νέας Γενιᾶς, τῶν Σχολῶν Ἐκκλησιαστικῶν Τεχνῶν, τῶν Κατασκηνωτικῶν Ἐγκαταστάσεων στὸ Πολυδένδρι καὶ τὴν Παιανίαν, τῶν συσσιτίων καὶ τόσων ἄλλων ἔργων φιλαλληλίας καὶ ἀγάπης, μέ ἀκαμάτους ἐκτελεστικούς του βραχίονας τούς κατά πνεῦμα πολυφιλήτους υἱούς του Σεβ. Μητροπολίτας Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιον καί Σάμου κ. Εὐσέβιον.

«Ἐλπίζω, ἔλεγε εἰς τὸν χειροτονητήριον λόγον του ὡς Τιτουλάριος Μητροπολίτης Ρωγῶν, ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ διακρίνῃ πάντοτε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπισκοπικῆς μου δράσεως πρῶτον πίστις ἔνθερμος, πίστις ζέουσα ἐπ’ Αὐτόν, πίστις δροσίζουσα Ὁσίους, δεύτερον ἐπιμονὴ ἰσχυρὰ καί ὑπομονὴ συνεχὴς τρῖτον θαρραλέα

εὐστάθεια ἰδεῶν καὶ τέταρτον ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀτέρμων καὶ μόνιμος, διότι πιστεύω ἀκραδάντως εἰς τὴν ὑπέρβασιν τοῦ θανάτου, ἐπιζητῶ νὰ ἀξιωθῶ τῆς εἰδικῆς μου εἰσόδου ἐν τῷ Θεῷ, τῆς ἑνώσεώς μου μετ' Αὐτοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας».

Καὶ νῦν, ἀληθῶς οἱ λόγοι οὗτοι ἐπληρώθησαν διότι ὄντως ἡ χριστιανικὴ ἀθανασία, ἔχει ὡς βάσιν τὴν συνέχισιν τῆς προσωπικότητός μας, ἥτις μάλιστα ἐπὶ τὸ τελειότερον θὰ συγκροτηθῇ εἰς τὸν Παράδεισον. Διότι Παράδεισος εἶναι ἡ ὑπέργειος ἐκείνη κατάστασις τῶν ἐν Οὐρανοῖς αὐλιζομένων ψυχῶν, ἐν ᾗ πᾶσαι αἱ ἀνθρώπιναι δυνάμεις μέλλουν νὰ λειτουργήσουν. Ἡ αἰωνιότητα δὲν εἶναι τι τὸ ἀχρωμάτιστον καὶ ἀδρανές. Δὲν εἶναι προσθήκη αἰώνων εἰς αἰῶνας, μονοτόνως κυλιόντων. Εἶναι ζωὴ καὶ δρᾶσις ὑπέρχρονος ποσοτικῶς τε καὶ ποιοτικῶς. Ἐν τῇ μακαρίᾳ καταστάσει τῶν δικαίων ὁ νοῦς ἀναθάλλει πελώριος, ἡ καρδία ἐκτείνει τοὺς βραχίονάς της, ἡ θέλησις ποντοπορεῖ ἐν τῷ ἀγαθῷ, ἡ ἐλευθερία ἀνορθοῦται ὄχι πλέον ὡς κάλαμος ἀλλ' ὡς γιγαντώδης δρῦς. Πᾶς ὁ ἐν ἡμῖν πνευματικὸς θησαυρός, πᾶς ὁ ὑπνώττων νῦν ἐντὸς τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἀφάνταστος κόσμος θ' ἀφυπνισθῇ τότε, θὰ χλοάσῃ τότε, καὶ θὰ ἀνθοφορήσῃ τότε, ἵνα μηδέποτε πλέον φυλλορροήσῃ.

Ἡ γνῶσις θὰ προβάλλῃ τετελειωμένη. Αἱ συνέχουσαι αὐτὴν ὁμίχλαι τοῦ παρόντος θὰ διαλυθοῦν. Αἱ ἀμφιβολίαι καὶ ἀμφισβητήσεις θὰ ἐκλείψουν. Τὰ μυστήρια θὰ ἑρμηνευθοῦν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἱκανοποιηθῇ ὅλη ἡ νοητικὴ δίψα μας. Δὲν θὰ βαδίζωμεν πλέον ὑπὸ αἰνίγματα, ὑπὸ παραβολάς, ὑπὸ σκιάς, ὑπὸ ἔσοπτρα. Τὸ Ἀρνίον θὰ θραύσῃ τὰς 7 σφραγίδας τοῦ κεκλεισμένου βιβλίου καὶ αἱ ἀνεωγμέναι πλέον σελίδες του θὰ καταστοῦν εὐανάγνωστοι εἰς πάντα ὀφθαλμόν. Τότε «ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος, οὔτε κραυγή, οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι· ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθον» (Ἀποκάλυψις). Ὁ ἐν οὐρανοῖς βίος, εἶναι κοινωνικὸς βίος, προϋποθέτων τὴν Ἀγάπην. «Ἡ ζωὴ τῆς ὡς ἄνω φύσεως, ἀγάπη ἐστίν», λέγει ὁ φιλόσοφος τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης. Καὶ μᾶς λύει τὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα: «Ἄραγε, θὰ ἐπανίδωμεν τοὺς οἰκείους ἡμῶν, τοὺς ἤδη τεθνηκότας; Θὰ ἐπανίδωμεν τοὺς γονεῖς ἡμῶν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν; Θὰ τοὺς ἀναγνωρίσωμεν;» Ναὶ θὰ τοὺς εἴδωμεν! Ἂς παρηγορηθῇ πᾶς τις σήμερον πενθῶν καὶ κλαίων τὸν ἀπελθόντα Ἱεράρχην. Θὰ τὸν ἐπανίδωμεν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀνακλιθῶμεν «μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ» τῶν δικαίων. Καὶ ὁ πρῶτος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δογματικὸς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἀπηχῶν τὰς γνώμας καὶ τῶν μεγάλων Πατέρων λέγει: «Μὴ οἰέσθω τις, ὅτι οὐκ ἀναγνωρισμὸς ἑκάστου πρὸς ἕκαστον ἐπί τῆς φοβερᾶς ἐκείνης συναγωγῆς γενήσεται. Ναί, ὄντως ἕκαστος ἀναγνωριεῖ τόν πλησίον αὐτοῦ, οὐ τῷ τοῦ σώματος σχήματι, ἀλλά τῷ διορατικῷ τῆς ψυχῆς ὄμματι». Θά γνωρίσωμεν λοιπόν ἐκεῖ τόν Μητροπολίτην ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΝ ἐάν ἀκολουθήσωμεν τά ἴχνη του. Τύπος καί ὑπογραμμός ἦτο ἐν τῇ ἐπιγείῳ ζωῇ

του. Ὡς Ἱεράρχης, ὡς Κληρικός, ὡς Ἱεροκήρυξ, ὡς τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλος. Τώρα, κρίνουν ἅπαντας ἡμᾶς, ἡ ἐπίγειος ζωή του, τά χριστιανικά καί ἀνεπαίσχυντα τέλη του. Ἀρυόμεθα ζῆλον θεῖον ἐκ τοῦ ζήλου του. Ἀντλοῦμεν παραδείγματα ἀπό τήν ζωήν του. Ἐπιστολή τοῦ Κυρίου ἀναγινωσκομένη ὤν, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς λειμῶνας σωτηρίους.

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Ὁ Πασχαλίως σαββατίζων Ἱεράρχης ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ, πού συνεδύαζε εἰς ἕν ἁρμονικώτατον ὅλον, τήν βαθείαν χριστιανικήν πίστιν μέ τήν πολυμερῆ σοφίαν, τήν χρηστότητα καί τήν εὐρύτητα τῆς σκέψεως μέ τήν Ἁγιότητα τοῦ βίου, τήν ἀφοσίωσιν εἰς τήν παράδοσιν μέ τήν ὑγιᾶ ἀντίληψιν, τήν συνείδησιν τῆς ὑπερκοσμίου ἀποστολῆς του μετ’ἀγάπης τρυφερᾶς, τήν ἀτρόμητον παρρησίαν μετά συγκινητικῆς ἐπιεικείας, τήν ἄφθαστον ταπεινοφροσύνην μετά μεγαλειώδους ἀξιοπρεπείας, τήν σοβαρότητα μετά μειλιχιότητος καί τήν ἁπλότητα τῶν τρόπων μετ’ ὀργῆς ἐνώπιον τοῦ ψεύδους καθ’ οἱανδήποτε μορφήν, ἀπέρχεται ἀπό τῶν ἐνθάδε καί ἐνθαρρύνει ἡμᾶς, ὅτι διά τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀνατέλλουν νέοι ἐνιαυτοί, ἐνιαυτοί χρηστότητος ἐστεμμένοι δι’ ἐλπίδων. Τό ἀπέδειξεν ὡς μέντωρ καί ποδηγέτης πλειάδος ἐξαιρέτων Ἱεραρχῶν τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐν ᾗ ὁ ἐν οὐρανοῖς αὐλιζόμενος πνευματικός του υἱός ἀοίδιμος προκάτοχος Ὑμῶν Μακαριώτατε, μεγαλώνυμος καί φρυκτωρός Ἀρχιεπίσκοπος κυρός Χριστόδουλος καί οἱ πρωτιστεύοντες υἱοί του κατά πνεῦμα Σεβασμιώτατοι Ἀδελφοί, πρώην Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος, Σάμου καί Ἰκαρίας κ. Εὐσέβιος καί Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνάτιος, ὡς καί τά πνευματικά του ἔκγονα Σεβ. Μητροπολίτης Καισαριανῆς κ. Δανιήλ, Σεβ. Μητροπολίτης Κερκύρας κ. Νεκτάριος, Σεβ. Μητροπολίτης Σερρῶν κ. Θεολόγος, Σεβ. Μητροπολίτης Κοζάνης κ. Παῦλος, Σεβ. Μητροπολίτης Βρεσθένης κ. Θεόκλητος καί πολυτάλαντοι Ἱεράρχαι τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας τούς ὁποίους ὡς νυμφαγωγός εἰσέφερε εἰς Αὐτήν καί πλῆθος κληρικῶν καί μοναχῶν. Ἔπηξε ἐπί τῆς μακαρίας ταύτης τῶν πατέρων ἡμῶν γῆς τήν Ἀρχιερατικήν αὐτοῦ ράβδον καί ἐξ αὐτῆς ἀνεβλάστησαν νέοι καί ψηλόκορμοι βλαστοί, νέαι τῆς Ἐκκλησίας ἐλπίδες χρυσαί, διότι τοιαύτην συγκομιδήν ἔσπειρεν ἡ γενεά αὕτη τῶν ἀπερχομένων τῆς Ἐκκλησίας ταγῶν, τοιοῦτον ἀμητόν προετοίμαζεν τό ἐπί γῆς ἔργον τῶν μακαρίων τούτων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος. Διό δυνάμεθα νά διαβεβαιώσωμεν τόν ἀπερχόμενον τοῦτον τῆς Ἐκκλησίας ἄξιον ἐραστήν, ὅτι ὅσον καί ἄν ὀρύωνται οἱ ἐχθροί τῆς Πίστεως, τό ἔργον τῶν ἀπερχομένων Ἱεραρχῶν, ὡς σπόροι πίπτοντες ἐπί τοῦ ἐδάφους τῆς αἱματοποτίστου Ἐκκλησίας ἡμῶν, θ’ ἀναπετάσουν βλαστούς ἰσχυρούς καί εὐθυτενεῖς. Αὐτοί ἄς βλαστήσουν καί ἄς ὑλοχαρήσουν. Καί ἄς ἀναλάμψουν χρυσαί αἱ ἐλπίδες τῆς αὔριον, μέχρις ὅταν φθάσωμεν ἅπαντες εἰς τήν ἀγήρω χαράν, εἰς τήν ὁποίαν πρότερον ἡμῶν, εἰσέρχεται ὁ κοιμηθείς Ἱεράρχης, οὗ

ἡ ἐπίγειος διαδρομή ὑπῆρξε εὐκλεής.

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Ὁρῶντες τό ἱερόν τοῦτο λείψανον τοῦ Μητροπολίτου κυροῦ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ, ὁ ὁποῖος ἐπί 28 ἔτη διεποίμανε τήν κατά Πειραιᾶ συνεκλεκτή, γνωρίζομεν ὅτι μετέστη πρός Κύριον ἐν τετιμημένῳ γήρατι, ἐπειδή οὕτως ἠθέλησεν αὐτός ὁ κυριεύων ζωῆς καί θανάτου, καί βάθει σοφίας ἀπείρου, τά πάντα φιλανθρώπως πρός τό συμφέρον οἰκονομῶν. Καί ἄς ἀρχίσωμεν ἀπό τοῦ νῦν, μιμούμενοι αὐτοῦ τό πλῆθος τῶν ἀρετῶν. Οἱ ὀλιγόπιστοι, τήν ἀκλόνητον πίστιν του. Οἱ ὑπερήφανοι, τόν ταπεινόν. Οἱ ράθυμοι τήν ἐπιμέλειάν του καί τήν αὐστηράν τήρησιν τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἁγιωτάτης Καθολικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας. Οἱ κατάλαλοι, τό ἀκατάλαλον αὐτοῦ, τό ὁποῖον τοῦ ἐξασφαλίζει τήν παρρησίαν ἐνώπιον τοῦ Δικαίου κριτοῦ. Οἱ ἀγενεῖς τόν εὐγενέστατον καί χαρίεντα, τοῦ ὁποίου ὁ λόγος ἦτο ἅλατι ἠρτυμένος. Οἱ ἄδικοι τόν δίκαιον. Οἱ ἀτλήμονες τόν ὑπομονητικόν. Οἱ ἀκρατεῖς τόν ἐγκρατῆ. Οἱ ἀνήσυχοι τόν ἡσύχιον. Οἱ φιλάργυροι τόν ἀφιλάργυρον καί ἀκτήμονα, τόν τά πάντα προσφέροντα εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἱδρυτήν καί κτίτορα τῆς Ἱερᾶς Συνοδικῆς Μονῆς Παναγίας Χρυσοπηγῆς καί τῶν Ἱεραποστολικῶν Ἀδελφοτήτων Ἱερός Χρυσόστομος καί Παναγία Χρυσοπηγή γενόμενον. Οἱ ὀργιζόμενοι τόν ἀμνησίκακον καί γλυκύτατον. Πρό πάντων ὅμως, ἄς γίνῃ φωτεινόν παράδειγμα προσευχῆς.

Ὁ πρώην Πειραιῶς ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Ὁ ἀεί λεπτός εἰς τούς τρόπους, ὁ ἀεί εὐπροσήγορος καί μειλίχιος πρός ὅλους. Ἐάν ἠθέλαμεν νά σκιαγραφήσωμεν ἀπό τῆς πλευρᾶς ταύτης τήν σπάνιαν προσωπικότητά του θά ἐλέγομεν ὅτι εἰς αὐτήν συνηντήθησαν εὐγένεια ψυχῆς, ἀκεραιότης χαρακτῆρος καί ἀνεξαρτησία γνώμης, βαθεῖα μόρφωσις καί ἀφοσίωσις εἰς τήν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καί εἰς τό καθῆκον, ψυχή ἀθώου παιδιοῦ καί ἀσύγκριτος εἰς δύναμιν σκέψις καί διαύγεια πνεύματος, δυνατή μνήμη, ἐνθουσιασμός, εὐαισθησία καί δυναμικότης. Βαθύς μελετητής τῆς ἱστορίας καί τῶν δικαίων τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐνεσάρκωσεν εἰς τήν ζωήν του τούς παλμούς καί τά ὁράματα, τούς ἀγῶνες καί τάς ἀγωνίας τῆς Ἱστορικῆς Αὐτῆς πορείας. Εὔστροφος Θεολόγος ἔδιδε καθημερινῶς ἐμπειρικήν μαρτυρίαν τῆς παραδόσεώς μας. Συγγράψας 70 τίτλους βιβλίων καί διακονῶν τόν Λόγον μετά ζέοντος λόγου ἀδιαπτώτως.

Μέ τήν χαρισματικήν του μορφήν, μέ τήν ἡρωϊκήν καί μεγάλην ψυχήν του, μέ τήν καλήν ἀξιοποίησιν τῶν μηνυμάτων τῶν καιρῶν, τήν παραδειγματικήν ἐνσάρκωσιν τοῦ χρέους καί τῆς εὐθύνης καί τήν μεγαλουργόν ἐν γένει δρᾶσιν του, ἐνέπνεεν, ἐδίδασκεν, ἔδιδεν πίστιν καί θάρρος, ἐπλήρωνε τούς πάντας ἐλπίδων.

Ἡ γλυκεῖα φυσιογνωμία του μᾶς ἠλέκτριζε καί μᾶς συνήρπαζεν ὅλους. Ὅσοι

ἐρχόμεθα εἰς ἐπικοινωνίαν μετ’αὐτοῦ μέναμε κατάπληκτοι ἀπό τήν πλήρη κατάρτισίν του, τήν πληρότητα τῶν γνώσεών του, τήν ἀκριβῆ καί εὔστοχον κρίσιν του, τήν λευκότητα τῆς ψυχῆς του, τήν ἀπροσμέτρητον καλωσύνην του. Μέ τόν ἀποιχόμενον Ἱεράρχην συνέβαινε κάτι τό σπάνιον, ὅσο τόν ἐπλησίαζε κανείς, τόσον καί ἀνεκάλυπτεν εἰς αυτόν προτερήματα καί ἀρετάς.

Ὁ ἀοίδιμος ἀνῆκε εἰς τούς ἥρωες, οἱ ὁποῖοι ὁμιλοῦν μέ τήν καρδίαν «ποτέ ἀπ’τό χρέος μή κινοῦντες». Ἦτο μία θαυμάσια δύναμις, ἕνας νυχθήμερος κόπος. Ἦτο μία μαρτυρική μορφή. Καί εἰς τήν ἐμπροσθοφυλακήν τῆς ἀγωνίας ὑπέρ τῆς πίστεως, ὡς Γενναῖος ἔπεσε.

Καί τώρα ἕνας ἀπέραντος κόσμος, ἕνα λαμπρό ὁδηγητικό φῶς, εἰς ἕνα μικρό ἀπέριττο φέρετρο. Λάμπει ὅμως ἀπ’ἐκεῖ μέσα ἡ μορφή του ὡς ὁ ἥλιος. Ἐκπέμπει θάρρος καί πίστιν καί ἐλπίδα εἰς ὅλους ἡμᾶς. Ἡ προσωπικότης τοῦ Μητροπολίτου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ μᾶς δίδει τό μέτρον καί τόν κανόνα τῆς διακονίας πρός τήν Μητέρα Ἐκκλησία καί πρός τό εὐσεβές Γένος ἡμῶν.

Μακαριώτατε Δέσποτα, Ὑμεῖς ὅστις προπέμπετε σήμερον τόν πολυσέβαστον Γέροντά μας Μητροπολίτην ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΝ, διά τῆς παρουσίας Ὑμῶν παρακαλεῖτε τάς καρδίας ἡμῶν καί ἐνθυμίζετε εἰς τε τόν παρακαλούμενον Λαόν καί τήν περί Ὑμᾶς Σεπτήν Χορείαν τῶν Ἁγιωτάτων Ἱεραρχῶν ὅτι μνεία καί μελέτη θανάτου εἶναι ὁ βίος κάθε πιστοῦ, μάλιστα δε τῶν ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες ὑπέχουν εὐθύνας ὑπέρ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἁμαρτημάτων καί τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Καί ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἡ οἰακοστροφοῦσα αἰσίως τό τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν σκάφος, καταστᾶσα ἑνοποιός δύναμις τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἔθνους, γνωρίζει κάλλιον παντός ἑτέρου, ὁποῖον δίδαγμα ἐξέρχεται ἐκ τοῦ τάφου Ἕλληνος Ὀρθοδόξου Ἱεράρχου, ὁσίως καί δικαίως ζήσαντος, ὡς ὁ σήμερον ὄντως Ἱεραπόστολος Ἐπίσκοπος καί Μητροπολίτης ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.

Κυρίως ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μεγίστη κιβωτός ἐντός τῆς ὁποίας ἐσώθησαν καί σώζονται οἱ λαοί, οὐ μόνον ὡς πιστοί διά τῆς θείας χάριτος, ἀλλά καί ὡς ἔθνη, διότι ἡ ἑνότης τῆς πίστεως συντηρεῖ καί προάγει καί τήν ἐθνικήν ἑνότητα.

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Ὁ προσφιλής καί πολυσέβαστος Ἱεράρχης ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ἐντός ὀλίγου παραδίδεται εἰς τήν ἠγαπημένην του γῆ, τῆς ἱεραποστολικῆς Μοναστικῆς Καλιᾶς του, τήν ὁποίαν Ἐκεῖνος μέ φρυκτωρούς ἀγῶνας ἐπύργωσε, τῆς Παναγιοσκεπάστου Ἱερᾶς Συνοδικῆς Μονῆς του, πορευόμενος πρός τήν μόνιμον Πατρίδα. Καί ἡμεῖς ὅλοι, ἄφωνοι καθορῶμεν τήν ὕψωσιν καί τόν ἀποχαιρετίζομεν γονατιστοί, μέ μίαν φωνήν, τήν ὁποίαν κανείς ἐξ ἡμῶν μέν δέν ἀκούει, ὅλοι ὅμως αἰσθανόμεθα καί

βιοῦμεν. Τήν φωνήν καί τήν ὑπόσχεσιν ὅτι θά φυλάξωμεν τό πνεῦμα του, θά τηρήσωμεν τήν παρακαταθήκην του, θά πορευθῶμεν εἰς τά ἴχνη του.

Ναί, πολυσέβαστε Ἀρχιθύτα ΚΑΛΛΙΝΙΚΕ, πορεύου ἐν χαρᾷ εἰς τήν Μεγάλην μετά τοῦ Κυρίου σου συνάντησιν, τήν ὁποίαν ἐκ βρέφους ἐπιπόθησες καί διά τήν ὁποίαν ὀτρηρῶς ἠργάσθης καί ἡμεῖς κατανικῶντες κάθε δαιμονικόν περίπαιγμα θά μείνωμεν φρουροί ἄγρυπνοι τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, διά νά φωτίζῃ εἰς τούς αἰῶνας τό Γένος, καί τήν Οἰκουμένην.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀοίδιμε, συνετέ καί σοφέ Ἱεράρχα!

Αἰωνία σου ἡ μνήμη σεπτέ, πολυφίλητε καί πολυσέβαστε Γέροντα!